

“El paternalisme polític amb els desocupats ha fet molt de mal al país”

Antoni Abad (Terrassa, 1958) és el president de la patronal CECOT de Terrassa. Proposa de flexibilitzar la legislació laboral perquè empresaris i treballadors surtin de la crisi tan poc escaldats com sigui possible.

CECOT forma part, a través de Foment del Treball, de la patronal espanyola CEOE, que reclama d'aplicar un contracte anticrisi que abarateixi el cost d'acomiadaments. Hi feu cap matís, a aquesta posició?

—Clarament, sí. Les coses s'han de plantejar positivament. De vegades forma part de la tàctica dir alguna cosa una mica contundent. Però joestic segur que la majoria d'empresaris ens fem preguntes com: en un moment de dificultat com l'actual, si has d'ajustar la plantilla, ho has de fer comptant amb les persones que més aporten i estan més compromeses, o has de recórrer al clàssic, els que tenen més edat i els que tenen menys antiguitat? Sota el meu punt de vista, la via que té futur és la primera. L'altra és un ajustament tancat en fals.

—I si un empresari vol recórrer a la primera via, no pot fer-ho?

—Diversos organismes internacionals han remarcat que l'estat espanyol té un marc laboral molt poc flexible. Som en un país on hi ha bones prestacions per desocupació, tenim una societat del benestar que s'ha dotat de mecanismes per poder superar moments

JORDI PLAY

de dificultats. Però avui, la legislació no dóna les màximes oportunitats a les empreses. I quan un ajustament és tan dificultós o no es fa amb les persones adequades, a la llarga allò acaba essent un tancament total. Al segle

XXI, empresaris i sindicats ens hem de considerar tots responsables i adults, i entendre que no hi ha cap empresari que vulgui que la seva empresa no vagi bé. En aquest context, des de CECOT defensem que un ajustament de planti-

Illa no s'ha de fer només basant-se en paràmetres de molta edat o de mínima antiguitat.

—**Quines mesures de flexibilitat caldria incloure?**

—La desocupació sempre s'ha vist com un final de trajecte. Si et quedes sense feina, ja estàs condemnat. Però no és veritat. La persona que perd la feina ha d'estar ben acompanyada, i seria interessant que l'empresa posés recursos per ajudar-lo a la cerca activa de nova ocupació i perquè es formi i es recicli.

—**I les administracions, quin paper han de tenir en aquest procés, a banda de garantir uns ingressos al desocupat?**

—Ja tenim trenta anys de democràcia i els polítics encara juguen molt al paternalisme. El paternalisme polític amb els desocupats ha fet molt de mal al país. No es tracta només de fer un discurs electoralista, de cobrir uns ingressos mensuals a una persona que ha estat acomiadada, sinó que es tracta que ell tingui clar que és responsable del seu futur, que es bellugui i que no esperi que aquest paternalisme li resolgui la vida. La prestació de desocupació, que és un dret, també té obligacions, la cerca activa de feina. I en segon lloc, necessitem un discurs polític que presenti la formació com el trampolí per tornar a trobar feina, perquè el 70% dels qui s'han quedat sense no tenen estudis o només l'educació bàsica.

—**Entesos, però la CECOT diria sí o no als contractes anticrisi?**

—La visió de la legislació espanyola i dels polítics encara és que som un país de grans empreses, i això no és la realitat. El gruix de les empreses i de l'ocupació són pimes, on les relacions, més que laborals, són personals. El gran problema és que ara fem categoria d'una multinacional estrangera que vol reduir plantilla i fa unes negociacions amb indemnitzacions extraatmosfèriques. Això ens fa molt de mal, perquè aquestes multinacionals saben que ajustar plantilles a Espanya és molt costós en temps, en conflicte i en preu. Enviem un missatge incorrecte als entorns d'aquestes grans empreses.

—**Quina és la recepta per a ajustar plantilla en una empresa de dimensió petita o mitjana?**

—Cal saber trobar el punt d'equilibri a cada empresa per evitar que quan no

es puguin pagar les indemnitzacions acabin plegant tots. L'antiguitat del treballador perjudica el cost de l'acomodament i fa que l'ajustament no es faci amb l'objectiu de salvar les persones amb més potencial i implicació, sinó basant-se en el cost. Si tenim prestació per desocupació, formació i un pla social d'empresa, no maximitzem la negociació de les indemnitzacions, ajustem-la i fins i tot reduïm-la, perquè, si no, perjudiquem molt empreses petites i mitjanes, que acabaran tancant. A més, els treballadors han de saber que aquest empresari que tanca quedarà arruïnat i sense prestació de desocupació.

—**Les caixes d'estalvis juren i perjuren que no han negat ni un sol crèdit a una empresa solvent. Us consten dificultats per a accedir al crèdit per part de les vostres empreses associades?**

—I on posem el llistó de solvència? Aquí hi ha la clau, han mogut el llistó de solvència encara que diguin que no. Dos de cada tres empresaris del Vallès admeten que es troben amb alguna restricció financera, la xifra és prou clara. Les entitats financeres tenen una situació patrimonial prou bona per a donar finançament.

—**Si el govern espanyol deixa diners a les entitats financeres perquè posin líquid a disposició de particulars i empreses, però l'aixeta no raja prou, què passa?**

—Deixant diners i facilitant compres d'actius financers o línies d'aval a les entitats financeres, si no es condicionen, no arribaran ni a empreses ni a particulars. Si els senyors del govern espanyol estan disposats a donar un cop de mà al sistema financer, han d'exigir garanties que aquest líquid arribarà a la destinació final. Ens feia por que ells s'ajudarien a ells mateixos, i el temps ens ha donat la raó. El govern Zapatero ho ha fet malament, i ara ja ens trobem en un cercle viciós: no es ven més perquè no hi ha demanda, o és que la demanda no troba finançament? Han entrebancat la roda i s'ha encallat.

—**Com pot tornar a rodar?**

—D'entrada, condicionant les ajudes i tenint un discurs molt més positiu sobre la situació econòmica general. Sembla que cada dia que ens llevem hem de patir per si el carrer de davant ja ha desaparegut. Ens trobem en una dinàmica negativa molt perversa i no

JORDI PLAY

tenim cura dels aspectes psicològics de la crisi.

—**Qui ha de donar coratge?**

—Falta molta més valentia de la classe política i molt més pacte polític per a fer transformacions. Quin sentit té que hi hagi una situació de crisi econòmica i financera excepcional i que, en canvi, els governs català i espanyol prenguin mesures excepcionals que perpetuen el sistema actual? No és un moment de plantejar transformacions d'envergadura? S'han de canviar peces estructurals, no n'hi ha prou a posar pedaços.

—**Quines són aquestes peces que cal canviar?**

—Una és el sistema educatiu. No es tracta només de transferir coneixements a les empreses, sinó que això ha d'anar acompanyat de valors i actituds que hem perdut. Hi ha molt més individualisme que no pas esperit d'equip i falta predisposició a l'esforç i al sacrifici. Tot ho volem fàcil. Lamentablement, el sistema educatiu actual no aporta aquests valors.

—Temeu una possible vaga general?

—De moment, no tinc cap indicati que pugui desencadenar una vaga. Empresaris i sindicats estem molt preocupats, parlem sovint i compartim el repte que hi hagi la mínima destrucció de llocs de feina. Això, traduït a l'empresa, vol dir mantenir-la viva. Una vaga contra què

i contra qui? No sabem qui escenifica aquesta crisi, perquè potser uns han pecat però ara la paguem tots. Ara no val a lamentar-se, cal mirar endavant, i aquesta és l'actitud que jo veig en els sindicats.

—I els polítics també miren endavant?

—Dels polítics, en lamento que no hagin reconegut la crisi quan tocava i

que no hagin donat un avís d'alerta. Advertir de la crisi no és una debilitat, sinó un exercici de responsabilitat. En canvi, és irresponsable fer un discurs populista de drets sense explicar les obligacions. Tenim drets, però també deures, i és des de la responsabilitat individual que col·lectivament ens en sortirem. Es juga al populisme i al paternalisme, i això és un gran error. Trobo a faltar maduresa política per a explicar les coses amb realisme escandinau o anglosaxó.

—Als empresaris se'ls acaba la paciència amb els polítics?

—La paciència empresarial no és infinita. Hi ha el risc potencial que, o refundem les bases de competitivitat d'aquest país i el tornem a dotar d'aquell esperit lluitador i dels valors que ens havien distingit durant tant de temps, o les empreses potser se'n sortiran però el país no tant. Les empreses cada dia s'internacionalitzen més i trien més on volen fer empresa. I hem de ser conscients que no som el melic del món ni el millor dels territoris per fer negocis. L'equació que fins ara semblava certa, que si les empreses van bé, el país també, ara pot trontollar per primera vegada. Per a resoldre aquesta situació no ens salvarà un líder, sinó que ens ho hem de plantejar en termes de responsabilitat individual i col·lectiva, des del poble. Empresaris i treballadors hem de reconstruir-nos i exigir a la política que ens acompanyi, que ens serveixi realment. Els messianismes poden ajudar a estirar, però perquè un país estigui madur ha de comptar amb una base social sòlida més enllà d'un lideratge concret.

Gemma Aguilera

